

La reforma seria incompleta si no afectés també la Llei orgànica 13/1985, de 9 de desembre, del Codi Penal Militar. Així, se'n deroga l'article 119 bis, que castiga el militar de lleva que injustificadament s'absenti de la seva unitat, destinació o lloc de residència per més de quinze dies o no es presenti transcorregut aquest termini des del moment en què s'hi havia d'incorporar. I també es fa una nova redacció de l'article 120, que tipifica el delictes de desertió, que a partir d'ara només poden cometre els militars professionals i els reservistes incorporats a les unitats, centres o organismes corresponents del Ministeri de Defensa.

Finalment s'inclou una disposició transitòria amb la finalitat que es revisin les sentències fermes dictades en relació amb la comissió dels delictes que despenalitzava aquesta Llei orgànica, i que se sobreseguin i s'arxivin els procediments penals incoats per aquests delictes.

Article primer. *Modificació de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal.*

U. La rúbrica del capítol IV del títol XXI del llibre II de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal, queda redactada en els termes següents:

«Dels delictes relatius a l'exercici dels drets fonamentals i llibertats públiques.»

Dos. Queda suprimida la secció 3a del capítol IV del títol XXI del llibre II i sense contingut l'article 527 del Codi Penal.

Tres. La rúbrica del capítol III del títol XXIII del llibre II del Codi Penal, la divisió en seccions del qual queda suprimida, té la redacció següent:

«Del descobriment i revelació de secrets i informacions relatives a la defensa nacional.»

Quatre. Queda sense contingut l'article 604 del Codi Penal.

Article segon. *Modificació de la Llei orgànica 13/1985, de 9 de desembre, del Codi Penal Militar.*

U. La rúbrica del capítol III del títol VI del llibre II de la Llei orgànica 13/1985, de 9 de desembre, del Codi Penal Militar, queda redactada en els termes següents:

«Delictes contra el deure de presència.»

Dos. Queda derogat l'article 119 bis del Codi Penal Militar.

Tres. L'article 120 del Codi Penal Militar queda redactat en els termes següents:

«Article 120.

Comet desertió el militar professional o el reservista incorporat que, amb ànim de sostreure's permanentment al compliment de les seves obligacions militars, s'absenta de la seva unitat, destinació o lloc de residència. És castigat amb la pena de dos anys i quatre mesos a sis anys de presó. En temps de guerra és castigat amb la pena de presó de sis a quinze anys.»

Disposició transitòria única. *Efectes retroactius.*

En el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei orgànica, els jutjats i tribunals competents, d'ofici o a sol·licitud de part i amb l'audiència prèvia del Ministeri Fiscal, han de revisar les sentències condemnatòries fermes i no executades totalment dictades com

a conseqüència dels fets que en virtut d'aquesta Llei orgànica han deixat de ser delictes.

En tot cas, es cancel·len d'ofici, amb l'informe previ del jutge o tribunal sentenciador, els antecedents penals derivats dels delictes esmentats fins i tot en el cas de sentències totalment executades.

De la mateixa manera, se sobreseuen i s'arxivien d'ofici els procediments penals incoats per tals fets en els quals no hagi recaigut sentència ferma.

Disposició derogatòria única.

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquesta Llei orgànica.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei orgànica entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant, Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i la facin complir.

Madrid, 22 de maig de 2002.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

9849 *CORRECCIÓ d'errades de la Llei 22/2001, de 27 de desembre, reguladora dels fons de compensació interterritorial. («BOE» 123, de 23-5-2002.)*

Havent observat una errada a la Llei 22/2001, de 27 de desembre, reguladora dels fons de compensació interterritorial, publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 313, del dia 31 de desembre de 2001, i en el suplement en català núm 2, de 16 de gener de 2002, es procedeix a fer-ne la rectificació oportuna referida a la versió en llengua catalana:

A la pàgina 240, segona columna, a l'article 5.1.e), on diu:

« $T_i = rF_n_i [1 - (\bar{R}_i/R)]$ »

ha de dir:

« $T_i = rF_n_i [1 - (R_i/\bar{R})]$ »

9850 *INSTRUMENT de ratificació del Conveni internacional per a la repressió del finançament del terrorisme, fet a Nova York el 9 de desembre de 1999. («BOE» 123, de 23-5-2002.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

Tenint en compte que el dia 8 de gener de 2001, el plenipotenciari d'Espanya, nomenat en bona i deguda forma a aquest efecte, va firmar a Nova York el Conveni internacional per a la repressió del finançament del terrorisme, fet a Nova York el 9 de desembre de 1999,

Vistos i examinats el preàmbul, els vint-i-vuit articles i l'annex del Conveni,

Concedida per les Corts Generals l'autorització que preveu l'article 94.1 de la Constitució,

Aprovo i ratifico tot el que s'hi disposa, i en virtut d'aquest Instrument l'aprovo i el ratifico, i prometo complir-lo, observar-lo i fer que es compleixi i s'observi puntualment en totes les seves parts, i amb aquesta finalitat, perquè tingui més validació i fermesa, MANO expedir aquest Instrument de ratificació signat per mi, degudament segellat i ratificat pel sotassignat ministre d'Afers Exteriors, amb la declaració següent:

«De conformitat amb el que preveu el paràgraf 3 de l'article 7, el Regne d'Espanya informa que els seus tribunals tenen competència internacional en els casos que recullen els paràgrafs 1 i 2 en aplicació de l'article 23 de la Llei orgànica del poder judicial número 6/1985, d'1 de juliol de 1985.»

Madrid, 1 d'abril de 2002.

JUAN CARLOS R.

El ministre d'Afers Exteriors,
JOSEP PIQUÉ I CAMPS

CONVENI INTERNACIONAL PER A LA REPRESSIÓ DEL FINANÇAMENT DEL TERRORISME

PREÀMBUL

Els estats part en aquest Conveni,

Tenint presents els propòsits i els principis de la Carta de les Nacions Unides relatiu al manteniment de la pau i la seguretat internacionals i al foment de les relacions d'amistat i bon veïnatge i la cooperació entre els estats,

Profundament preocupats pel fet que s'intensifiquen en tot el món els atemptats terroristes en totes les seves formes i manifestacions,

Recordant la Declaració amb motiu del cinquantenari de les Nacions Unides continguda en la Resolució 50/6 de l'Assemblea General, de 24 d'octubre de 1995,

Recordant també totes les resolucions pertinents de l'Assemblea General sobre la qüestió, inclosa la Resolució 49/60, de 9 de desembre de 1994, i el seu annex sobre la Declaració sobre mesures per eliminar el terrorisme internacional, en el qual els estats membres de les Nacions Unides van reafirmar solemnement que condemnaven en termes inequívocs tots els actes, els mètodes i les pràctiques terroristes perquè els consideren criminals i injustificables, sigui on sigui el lloc on es produeixen i els cometes qui els comet, inclosos els que posen en perill les relacions d'amistat entre els estats i els pobles i amenacin la integritat territorial i la seguretat dels estats,

Havent observat que a la Declaració sobre mesures per eliminar el terrorisme internacional s'encoratjava a més els estats a examinar amb urgència l'abast de les disposicions jurídiques internacionals vigents sobre prevenció, repressió i eliminació del terrorisme en totes les seves formes i manifestacions, a fi d'assegurar l'existència d'un marc jurídic global que inclogui tots els aspectes de la qüestió,

Recordant la Resolució 51/210 de l'Assemblea General, de 17 de desembre de 1996, al paràgraf 3, incís f), de la qual l'Assemblea va exhortar tots els estats a adoptar mesures per prevenir i contrarestar, mitjançant mesures internes apropiades, el finançament de terroristes i d'organitzacions terroristes, tant el que es faci de manera directa com indirecta, per conducte d'organitzacions que tinguin a més a més o que proclamïn tenir objectius caritatius, socials o culturals, o que també portin a terme activitats il·lícites, com el tràfic il·legal d'armes, la venda d'estupefaents i les associacions il·lícites, inclosa l'exploatació de persones a fi de finançar activitats terroristes, i en particular a considerar, si s'escau, l'adopció de mesures reguladores per prevenir i contrarestar els moviments

de fons que se sospiti que es fan amb finalitats terroristes, sense impedir de cap manera la llibertat dels moviments legítims de capitals, i que intensifiquin l'intercanvi d'informació sobre els moviments internacionals d'aquest tipus de fons,

Recordant així mateix la Resolució 52/165 de l'Assemblea General, de 15 de desembre de 1997, en la qual l'Assemblea va convidar els estats a considerar, en particular, la possibilitat d'aplicar les mesures que figuraven en els incisos a) a f) del paràgraf 3 de la seva Resolució 51/210, de 17 de desembre de 1996,

Recordant, a més, la Resolució 53/108 de l'Assemblea General, de 8 de desembre de 1998, en la qual l'Assemblea va decidir que el Comitè Especial establert en virtut de la seva Resolució 51/210, de 17 de desembre de 1996, elaborés un projecte de conveni internacional per a la repressió del finançament del terrorisme que complementi els instruments internacionals conexas existents,

Tenint en compte que el finançament del terrorisme és motiu de profunda preocupació per a tota la comunitat internacional,

Havent observat que el nombre i la gravetat dels actes de terrorisme internacional depenen del finançament que poden obtenir els terroristes,

Havent observat igualment que els instruments jurídics multilaterals vigents no es refereixen explícitament al finançament del terrorisme,

Convençuts de la necessitat urgent d'intensificar la cooperació internacional entre els estats amb vista a elaborar i adoptar mesures eficaces i pràctiques per prevenir el finançament del terrorisme, així com per reprimir-lo mitjançant l'enjudiciament i el càstig dels seus autors,

Han acordat:

Article 1.

Als efectes d'aquest Conveni:

1. Per fons s'entenen els béns de qualsevol tipus, tangibles o intangibles, mobles o immobles, amb independència de com s'hagin obtingut, i els documents o instruments legals, tinguin la forma que tinguin, inclosa la forma electrònica o digital, que acreditin la propietat o altres drets sobre els béns esmentats, inclosos, sense que l'enumeració sigui exhaustiva, crèdits bancaris, xecs de viatger, xecs bancaris, girs, accions, títols, obligacions, lletres de canvi i cartes de crèdit.

2. Per instal·lació governamental o pública s'entén qualsevol instal·lació o vehicle de caràcter permanent o temporani utilitzat o ocupat per representants d'un Estat, funcionaris del poder executiu, el poder legislatiu o l'Administració de Justícia, empleats o funcionaris d'un Estat o una altra autoritat o entitat pública o funcionaris o empleats d'una organització intergovernamental, en l'acompliment de les seves funcions oficials.

3. Per producte s'entén qualsevol fons procedents o obtinguts, directament o indirectament, de la comissió d'un delictes enunciat a l'article 2.

Article 2.

1. Comet delictes en el sentit d'aquest Conveni qui per qualsevol mitjà, directament o indirectament, il·lícitament i deliberadament, proveeixi o reculli fons amb la intenció que s'utilitzin, o sabent que seran utilitzats, en tot o en part, per cometre:

a) Un acte que constitueixi un delictes comprès en l'àmbit d'un dels tractats enumerats a l'annex i tal com estigui definit en aquest tractat;

b) Qualsevol altre acte destinat a causar la mort o lesions corporals greus a un civil o a qualsevol altra

persona que no participi directament en les hostilitats en una situació de conflicte armat, quan el propòsit de l'acte, per la seva naturalesa o pel seu context, sigui intimidar una població o obligar un govern o una organització internacional a realitzar un acte o a abstenir-se de fer-ho.

2. a) En dipositar el seu Instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió al Conveni, un Estat que no sigui part en algun dels tractats enumerats a l'annex pot declarar que, en l'aplicació d'aquest Conveni a aquest Estat part, el tractat no es consideri inclòs a l'annex esmentat a l'apartat a) del paràgraf 1. La declaració queda sense efecte tan aviat com el tractat entri en vigor per a l'Estat part, que ha de notificar aquest fet al dipositari;

b) Quan un Estat part deixi de ser-ho en algun dels tractats enumerats a l'annex, pot efectuar una declaració respecte d'aquest tractat d'acord amb el que preveu aquest article.

3. Perquè un acte constitueixi un delictes enunciat en el paràgraf 1, no cal que els fons s'hagin usat efectivament per cometre un delictes esmentat als apartats a) o b) del paràgraf 1.

4. També comet un delictes qui tracti de cometre un delictes enunciat en el paràgraf 1 d'aquest article.

5. També comet un delictes qui:

a) Participi com a còmplice en la comissió d'un delictes enunciat en els paràgrafs 1 o 4 d'aquest article;

b) Organitzi la comissió d'un delictes enunciat en els paràgrafs 1 o 4 d'aquest article o doni ordres a altres de cometre'l;

c) Contribueixi a la comissió d'un o més dels delictes enunciat en els paràgrafs 1 o 4 d'aquest article per un grup de persones que actuï amb un propòsit comú. La contribució ha de ser intencionada i s'ha de fer:

i) ja sigui per facilitar l'activitat delictiva o les finalitats delictives del grup, quan aquesta activitat o aquestes finalitats impliquin la comissió d'un delictes enunciat en el paràgraf 1 d'aquest article; o

ii) ja sigui amb coneixement de la intenció del grup de cometre un delictes enunciat en el paràgraf 1 d'aquest article.

Article 3.

Aquest Conveni no és aplicable quan el delictes s'hagi comès en un sol Estat, el presumpte delinqüent sigui nacional d'aquest Estat i estigui en el territori d'aquest Estat i cap altre Estat estigui facultat per exercir la jurisdicció d'acord amb el que disposa el paràgraf 1 o 2 de l'article 7, amb l'excepció que són aplicables a aquests casos, quan correspongui, les disposicions dels articles 12 a 18.

Article 4.

Cada Estat part ha d'adoptar les mesures que siguin necessàries per:

a) Tipificar com a infracció penal, d'acord amb la seva legislació interna, els delictes enunciat a l'article 2;

b) Sancionar aquests delictes amb penes adequades en les quals es tingui en compte el seu caràcter greu.

Article 5.

1. Cada Estat part, de conformitat amb els seus principis jurídics interns, ha d'adoptar les mesures necessàries perquè es pugui establir la responsabilitat d'una

entitat jurídica ubicada al seu territori o constituïda d'acord amb la seva legislació, quan una persona responsable de dirigir-la o controlar-la cometi, en aquesta qualitat, un delictes enunciat a l'article 2. Aquesta responsabilitat pot ser penal, civil o administrativa.

2. S'incorre en aquesta responsabilitat sense perjudici de la responsabilitat penal de les persones físiques que hagin comès els delictes.

3. Cada Estat part ha de vetllar en particular perquè les entitats jurídiques responsables de conformitat amb el que disposa el paràgraf 1 estiguin subjectes a sancions penals, civils o administratives eficaces, proporcionades i dissuasives. Aquestes sancions poden incloure sancions de caràcter monetari.

Article 6.

Cada Estat part ha d'adoptar les mesures que siguin necessàries, inclosa, quan sigui procedent, l'adopció de legislació interna, per assegurar que els actes criminals compresos en l'àmbit d'aquest conveni no puguin justificar-se en cap circumstància per consideracions d'índole política, filosòfica, ideològica, racial, ètnica, religiosa o una altra de similar.

Article 7

1. Cada Estat part ha d'adoptar les mesures que siguin necessàries per establir la seva jurisdicció respecte dels delictes enunciat a l'article 2 quan aquests siguin comesos:

a) Al territori d'aquest Estat;

b) A bord d'un vaixell que enarbori el pavelló d'aquest Estat o d'una aeronau matriculada de conformitat amb la legislació d'aquest Estat en el moment de la comissió del delictes;

c) Per un nacional d'aquest Estat.

2. Cada Estat part també pot establir la seva jurisdicció respecte de qualsevol d'aquests delictes quan siguin comesos:

a) Per tal de perpetrar un delictes dels esmentats als apartats a) o b) del paràgraf 1 de l'article 2 al territori d'aquest Estat o contra un dels seus nacionals, o hagi tingut aquest resultat;

b) Per tal de perpetrar un delictes dels esmentats als apartats a) o b) del paràgraf 1 de l'article 2 contra una instal·lació governamental o pública d'aquest Estat a l'estranger, fins i tot un local diplomàtic o consular d'aquest Estat, o hagi tingut aquest resultat;

c) Amb el propòsit o el resultat de cometre un delictes dels indicats als apartats a) o b) del paràgraf 1 de l'article 2, en un intent d'obligar aquest Estat a realitzar o abstenir-se de realitzar un determinat acte;

d) Per un apàtrida que tingui residència habitual al territori d'aquest Estat;

e) A bord d'una aeronau que sigui explotada pel Govern d'aquest Estat.

3. Cada Estat part, en ratificar, acceptar o aprovar aquest Conveni o adherir-s'hi, ha de notificar al secretari general de les Nacions Unides que ha establert la seva jurisdicció de conformitat amb la seva legislació nacional d'acord amb el paràgraf 2. L'Estat part de què es tracti ha de notificar immediatament al secretari general els canvis que es produeixin.

4. Així mateix, cada Estat part ha de prendre les mesures que resultin necessàries per establir la seva jurisdicció respecte dels delictes enunciat en l'article 2 en els casos en què el presumpte autor del delictes estigui en el seu territori i l'Estat esmentat no concedeixi l'extradicció a cap dels estats part que hagin establert la

seva jurisdicció de conformitat amb els paràgrafs 1 o 2 d'aquest article.

5. Quan més d'un Estat part reclami jurisdicció respecte d'un dels delictes esmentats a l'article 2, els estats part interessats han de procurar coordinar les seves accions de manera apropiada, en particular respecte de les condicions per enjudiciar i de les modalitats de l'assistència judicial recíproca.

6. Sense perjudici de les normes generals de dret internacional, aquest Conveni no exclou l'exercici de cap jurisdicció penal establerta per un Estat part de conformitat amb la seva legislació nacional.

Article 8.

1. Cada Estat part ha d'adoptar les mesures que siguin necessàries, de conformitat amb els seus principis jurídics interns, per identificar, detectar i assegurar o confiscar tots els fons utilitzats o assignats per cometre els delictes que indica l'article 2, així com el producte obtingut d'aquests delictes, als efectes del possible decomís.

2. Cada Estat part ha d'adoptar, de conformitat amb els seus principis jurídics interns, les mesures que calguin per al decomís dels fons utilitzats o assignats per cometre els delictes indicats a l'article 2 i del producte obtingut d'aquests delictes.

3. Cada Estat part interessat pot considerar la possibilitat de concertar acords per compartir amb altres estats part, per norma general o en cada cas, els fons procedents dels decomisos que preveu aquest article.

4. Cada Estat part ha de considerar l'establiment de mecanismes mitjançant els quals els fons procedents dels decomisos que preveu aquest article s'utilitzin per indemnitzar les víctimes dels delictes esmentats en els incisos a) o b) del paràgraf 1 de l'article 2, o els seus familiars.

5. L'aplicació de les disposicions d'aquest article s'efectua sense perjudici dels drets dels tercers de bona fe.

Article 9.

1. L'Estat part que rebí informació que indiqui que al seu territori hi pot haver el culpable o presumpte culpable d'un delictes enunciat a l'article 2 immediatament ha de prendre les mesures que siguin necessàries de conformitat amb la seva legislació nacional per investigar els fets compresos en aquesta informació.

2. L'Estat part al territori del qual estigui el delinqüent o presumpte delinqüent, si considera que les circumstàncies ho justifiquen, ha de prendre les mesures que corresponguin d'acord amb la seva legislació nacional a fi d'assegurar la presència d'aquesta persona a efectes del seu enjudiciament o extradició.

3. Qualsevol persona respecte de la qual s'adoptin les mesures esmentades en el paràgraf 2 té dret a:

a) Comunicar-se al més aviat possible amb el representant més pròxim que correspongui de l'Estat del qual és nacional o al que li correspongui per altres raons protegir els drets d'aquella persona o, si és un apàtrida, de l'Estat al territori del qual resideix habitualment;

b) Ser visitada per un representant d'aquell Estat;

c) Ser informada dels drets que preveuen els apartats a) i b) d'aquest paràgraf.

4. Els drets a què fa referència el paràgraf 3 s'han d'exercitar de conformitat amb les lleis i els reglaments de l'Estat en el territori del qual estigui el delinqüent o presumpte delinqüent, amb la condició que aquestes lleis i aquests reglaments permetin que es compleixi plenament el propòsit dels drets indicats en el paràgraf 3 d'aquest article.

5. El que disposen els paràgrafs 3 i 4 s'entén sense perjudici del dret de qualsevol Estat part que, d'acord amb l'apartat c) del paràgraf 1 o l'apartat d) del paràgraf 2 de l'article 7, pugui fer valer la seva jurisdicció, a convidar al Comitè Internacional de la Creu Roja a posar-se en comunicació amb el presumpte delinqüent i visitar-lo.

6. L'Estat part que, en virtut d'aquest article, detingui una persona ha de notificar immediatament la detenció i les circumstàncies que la justifiquin als estats part que hagin establert la seva jurisdicció de conformitat amb els paràgrafs 1 o 2 de l'article 7 i, si ho considera oportú, als altres estats part interessats, directament o per mitjà del secretari general de les Nacions Unides. L'Estat que dugui a terme la investigació que preveu el paràgraf 1 d'aquest article ha d'informar sense dilació dels resultats d'aquesta als estats part esmentats i indicar si es proposa exercir la seva jurisdicció.

Article 10.

1. En els casos en què sigui aplicable l'article 7, l'Estat part en el territori del qual estigui el presumpte delinqüent, si no l'extradeix, està obligat a sotmetre sense demora indeguda el cas a les seves autoritats competents a efectes d'enjudiciament, segons el procediment que preveu la legislació d'aquest Estat, sense cap excepció i amb independència del fet que el delictes hagi estat comès o no al seu territori. Les esmentades autoritats han de prendre la decisió en les mateixes condicions que les aplicables a qualsevol altre delictes de naturalesa greu d'acord amb el dret d'aquest Estat.

2. Quan la legislació d'un Estat part li permeti extradir un dels seus nacionals o entregar-lo d'una altra manera només amb la condició que sigui retornat a aquest Estat per complir la condemna que se li imposi de resultes del judici o procediment per al qual se'n va demanar l'extradició o l'entrega, i aquest Estat i el que sollicita l'extradició estan d'acord amb aquesta opció i les altres condicions que considerin apropiades, l'esmentada extradició o lliurament condicional és suficient per complir l'obligació enunciat en el paràgraf 1.

Article 11.

1. Els delictes que enuncia l'article 2 es consideren inclosos entre els que donen lloc a extradició en qualsevol tractat d'extradició concertat entre estats part abans de l'entrada en vigor d'aquest Conveni. Els estats part es comprometen a incloure aquests delictes com a casos d'extradició en qualsevol tractat sobre la matèria que concertin posteriorment entre si.

2. Quan un Estat part que subordini l'extradició a l'existència d'un tractat rebí d'un altre Estat part, amb el qual no tingui concertat un tractat, una sol·licitud d'extradició, pot, a la seva elecció, considerar aquest Conveni com la base jurídica necessària per a l'extradició respecte als delictes que preveu l'article 2. L'extradició està subjecta a les altres condicions exigides per la legislació de l'Estat requerit.

3. Els estats part que no subordinin l'extradició a l'existència d'un tractat han de reconèixer els delictes enunciat a l'article 2 com a casos d'extradició entre ells, d'acord amb les condicions exigides per la legislació de l'Estat al qual es faci la sol·licitud.

4. Si és necessari, a les finalitats de l'extradició entre estats part es considera que els delictes enunciat a l'article 2 s'han comès no solament al lloc en el qual es van perpetrar sinó també al territori dels estats que hagin establert la seva jurisdicció de conformitat amb els paràgrafs 1 i 2 de l'article 7.

5. Les disposicions de tots els tractats d'extradició vigents entre estats part respecte als delictes enumerats a l'article 2 es consideren modificades entre aquests estats part en la mesura que siguin incompatibles amb aquest Conveni.

Article 12.

1. Els estats part s'han de prestar la màxima assistència possible en relació amb qualsevol investigació, procés penal o procediment d'extradició que s'iniciï respecte als delictes enunciats a l'article 2, fins i tot respecte de l'obtenció de totes les proves necessàries per al procés que estiguin en poder seu.

2. Els estats part no poden rebutjar una petició d'assistència judicial recíproca a l'empara del secret bancari.

3. L'Estat part requeridor no ha d'utilitzar ni comunicar la informació o la prova que rebí de l'Estat part requerit per a investigacions, judicis o causes diferents de les consignades a la petició, sense l'autorització prèvia de l'Estat part requerit.

4. Cada Estat part pot estudiar la possibilitat d'establir mecanismes per compartir amb altres estats part la informació o les proves necessàries a fi d'establir la responsabilitat penal, civil o administrativa en aplicació de l'article 5.

5. Els estats part han de complir les obligacions que els incumbixin en virtut dels paràgrafs 1 i 2 de conformitat amb els tractats o altres acords d'assistència judicial recíproca que hi hagi entre ells. En absència d'aquests tractats o acords, els estats part s'han de prestar assistència de conformitat amb la seva legislació nacional.

Article 13.

Cap dels delictes enunciats a l'article 2 es pot considerar, a les finalitats de l'extradició o de l'assistència judicial recíproca, com a delicte fiscal. En conseqüència, els estats part no poden invocar com a únic motiu el caràcter fiscal del delicte per rebutjar una sol·licitud d'assistència judicial recíproca o d'extradició.

Article 14.

A les finalitats de l'extradició o de l'assistència judicial recíproca, cap dels delictes enunciats a l'article 2 es considera delicte polític, delicte connex a un delicte polític ni delicte inspirat en motius polítics. En conseqüència, no es pot rebutjar una sol·licitud d'extradició o d'assistència judicial recíproca formulada en relació amb un delicte d'aquell caràcter per l'única raó que es refereix a un delicte polític, un delicte connex a un delicte polític o un delicte inspirat en motius polítics.

Article 15.

Res del que disposa aquest Conveni s'interpreta en el sentit que imposi una obligació d'extradir o de prestar assistència judicial recíproca si l'Estat part al qual es presenta la sol·licitud té motius fundats per creure que la sol·licitud d'extradició pels delictes enunciats a l'article 2 o d'assistència judicial recíproca en relació amb aquests delictes s'ha formulat a fi d'enjudiciar o castigar una persona per motius de raça, religió, nacionalitat, origen ètnic o opinió política, o que el compliment del que se sol·licita podria perjudicar la situació d'aquesta persona per qualsevol d'aquests motius.

Article 16.

1. La persona que estigui detinguda o complint una condemna al territori d'un Estat part i la presència de

la qual se sol·liciti en un altre Estat part per a finalitats de prestar testimoni o d'identificació perquè ajudi a obtenir proves necessàries per investigar o enjudiciar delictes enunciats a l'article 2 pot ser traslladada si es compleixen les condicions següents:

a) Una vegada informada dóna el seu consentiment de manera lliure;

b) Les autoritats competents d'ambdós estats estan d'acord, amb subjecció a les condicions que considerin apropiades.

2. Als efectes d'aquest article:

a) L'Estat al qual sigui traslladada la persona està autoritzat i obligat a mantenir-la detinguda, llevat que l'Estat des del qual va ser traslladada sol·liciti o autoritzi una altra cosa;

b) L'Estat on sigui traslladada la persona ha de complir sense dilació la seva obligació de tornar-la a la custòdia de l'Estat des del qual va ser traslladada segons convinguin per endavant o d'una altra manera les autoritats competents d'ambdós estats;

c) L'Estat on sigui traslladada la persona no pot exigir a l'Estat des del qual va ser traslladada que iniciï procediments d'extradició per retornar-la;

d) S'ha de tenir en compte el temps que hagi romàs detinguda la persona a l'Estat al qual ha estat traslladada als efectes de descomptar-lo de la pena que ha de complir a l'Estat des del qual hagi estat traslladada.

3. Llevat que l'Estat part des del qual s'ha de traslladar una persona de conformitat amb aquest article hi estigui d'acord, aquesta persona, sigui quina sigui la seva nacionalitat, no pot ser processada, detinguda ni sotmesa a cap altra restricció de la seva llibertat personal al territori de l'Estat al qual sigui traslladada en relació amb actes o condemnes anteriors a la seva sortida del territori de l'Estat des del qual va ser traslladada.

Article 17.

Qualsevol persona que estigui detinguda o respecte de la qual s'adopti qualsevol mesura o sigui encausada d'acord amb aquest Conveni gaudeix d'un tracte equitatiu, inclòs el gaudi de tots els drets i garanties de conformitat amb la legislació de l'Estat en el territori del qual estigui i amb les disposicions pertinents del dret internacional, inclòs el dret Internacional en matèria de drets humans.

Article 18.

1. Els estats part han de cooperar en la prevenció dels delictes que enuncia l'article 2, i prendre totes les mesures practicables, entre altres, adaptar, si és necessari, la seva legislació nacional per impedir que es prepari als seus respectius territoris la comissió d'aquests delictes tant a dins com a fora, incloses:

a) Mesures per prohibir als seus territoris les activitats il·legals de persones i organitzacions que promouin, instiguin, organitzin o cometin expressament els delictes enunciats a l'article 2;

b) Mesures que exigeixin que les institucions financeres i altres professions que intervinguin en les transaccions financeres utilitzin les mesures més eficients de què disposin per identificar els seus clients habituals o ocasionals, així com els clients en l'interès dels quals s'obrin comptes, i posin una atenció especial en transaccions inusuals o sospitoses i reportin transaccions que se sospiti que provenen d'una activitat delictiva. A aquests efectes, els estats part han de considerar:

i) Adoptar reglamentacions que prohibeixin l'obertura de comptes als titulars o beneficiaris dels quals no

estiguin ni puguin ser identificats, així com mesures per vetllar perquè aquestes institucions verifiquin la identitat dels titulars reals d'aquestes transaccions;

ii) Respecte a la identificació de persones jurídiques, exigir a les institucions financeres que, quan sigui necessari, adoptin mesures per verificar l'existència jurídica i l'estructura del client mitjançant l'obtenció d'un registre públic, del client o de tots dos, de prova de la constitució de la societat, inclosa la informació sobre el nom del client, la forma jurídica, el domicili, els directors i les disposicions relatives a la facultat de la persona jurídica per contreure obligacions;

iii) Adoptar reglamentacions que imposin a les institucions financeres l'obligació de reportar amb promptitud a les autoritats competents qualsevol transacció complexa, de magnitud inusual i totes les pautes inusuals de transaccions que no tinguin, probablement, una finalitat econòmica o òbviament lícita, sense temor d'assumir responsabilitat penal o civil per infringir alguna restricció en matèria de divulgació d'informació, si reporten les seves sospites de bona fe;

iv) Exigir a les institucions financeres que conservin, almenys durant cinc anys, tots els documents necessaris sobre les transaccions efectuades, tant nacionals com internacionals.

2. Els estats part han de cooperar a més en la prevenció dels delictes enunciats a l'article 2 i considerar:

a) Adoptar mesures de supervisió per a totes les agències de transferència de diners, que incloguin, per exemple, l'establiment d'un sistema de llicències;

b) Aplicar mesures viables a fi de descobrir o vigilar el transport transfronterer físic de diners en efectiu i instruments negociables al portador, subjectes a salvaguardes estrictes que garanteixin una utilització adequada de la informació i sense que això obstaculitzi de cap manera la lliure circulació de capitals.

3. Els estats part han de reforçar la seva cooperació en la prevenció dels delictes enunciats a l'article 2 mitjançant l'intercanvi d'informació precisa i corroborada, de conformitat amb les disposicions de la seva legislació nacional, i la coordinació de mesures administratives i d'una altra índole adoptades, segons sigui procedent, per impedir que es cometin els delictes enunciats a l'article 2, especialment mitjançant:

a) L'establiment i el manteniment de vies de comunicació entre els seus organismes i serveis competents a fi de facilitar l'intercanvi segur i ràpid d'informació sobre tots els aspectes dels delictes enunciats a l'article 2;

b) La cooperació a la investigació dels delictes enunciats a l'article 2 respecte a:

i) La identitat, el parador i les activitats de les persones respecte a les quals existeixen sospites raonables que participen en els delictes esmentats;

ii) El moviment de fons relacionats amb la comissió d'aquests delictes.

4. Els estats part poden intercanviar informació per mitjà de l'Organització Internacional de Policia Criminal (Interpol).

Article 19.

L'Estat part en el qual s'entauli una acció penal contra el presumpte delinqüent ha de comunicar, de conformitat amb la seva legislació nacional o els seus procediments aplicables, el resultat final d'aquella acció al secretari general de les Nacions Unides, que ha de transmetre la informació a altres estats part.

Article 20.

Els estats part han de complir les obligacions que els incumbeixen en virtut d'aquest Conveni de manera compatible amb els principis de la igualtat sobirana, la integritat territorial dels estats i la no-ingerència en els assumptes interns d'altres estats.

Article 21.

Res del que disposa aquest Conveni menyscaba els drets, les obligacions i les responsabilitats dels estats i de les persones d'acord amb el dret internacional, en particular els propòsits de la Carta de les Nacions Unides, el dret internacional humanitari i altres convenis pertinents.

Article 22.

Res del que disposa aquest Conveni faculta un Estat part per exercir la seva jurisdicció al territori d'un altre Estat part ni per fer-hi funcions que estiguin exclusivament reservades a les autoritats d'aquest altre Estat part pel seu dret intern.

Article 23.

1. L'annex es pot esmenar amb l'addició de tractats pertinents que:

a) Estiguin oberts a la participació de tots els estats;

b) Hagin entrat en vigor;

c) Hagin estat objecte de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió d'almenys vint-i-dos estats part en aquest Conveni.

2. Una vegada hagi entrat en vigor aquest Conveni, un Estat part pot proposar l'esmena. Qualsevol proposta d'esmena s'ha de comunicar al dipositari per escrit. El dipositari ha de notificar a tots els estats part les propostes que compleixin les condicions indicades en el paràgraf 1 i sol·licitar les seves opinions respecte de si l'esmena proposada s'ha d'aprovar.

3. L'esmena proposada es considera aprovada tret que un terç dels estats part hi objectin mitjançant una notificació escrita com a molt tard cent vuitanta dies després de la seva distribució.

4. L'esmena a l'annex, una vegada aprovada, entra en vigor trenta dies després que s'hagi dipositat el vint-i-dosè Instrument de ratificació, acceptació o aprovació d'aquesta esmena per a tots els estats part que hagin dipositat aquell Instrument. Per a cada Estat part que ratifiqui, accepti o aprovi l'esmena després que s'hagi dipositat el vint-i-dosè Instrument, l'esmena entra en vigor al cap de trenta dies després que aquest Estat part hagi dipositat el seu Instrument de ratificació, acceptació o aprovació.

Article 24.

1. Les controvèrsies que sorgeixen entre dos o més estats part respecte a la interpretació o aplicació d'aquest Conveni i que no es puguin resoldre mitjançant negociacions dins d'un termini raonable s'han de sotmetre a arbitratge a petició d'un d'ells. Si en el termini de sis mesos, comptats a partir de la data de presentació de la sol·licitud d'arbitratge, les parts no aconsegueixen posar-se d'acord sobre la forma d'organitzar-ho, qualsevol d'elles pot sotmetre la controvèrsia al Tribunal Internacional de Justícia, mitjançant una sol·licitud presentada de conformitat amb l'Estatut del Tribunal.

2. Cada Estat, al moment de firmar, ratificar, acceptar o aprovar aquest Conveni o adherir-s'hi, pot declarar

que no es considera obligat pel paràgraf 1 d'aquest article. Els altres estats part no estan obligats pel que disposa el paràgraf 1 respecte de cap Estat part que hagi formulat aquesta reserva.

3. L'Estat que hagi formulat la reserva d'acord amb les disposicions del paràgraf 2 la pot retirar en qualsevol moment mitjançant una notificació al secretari general de les Nacions Unides.

Article 25.

1. Aquest Conveni està obert a la signatura de tots els estats des del 10 de gener de 2000 fins al 31 de desembre de 2001 a la seu de les Nacions Unides a Nova York.

2. Aquest Conveni està subjecte a ratificació, acceptació o aprovació. Els instruments de ratificació, acceptació o aprovació s'han de dipositar en poder del secretari general de les Nacions Unides.

3. Aquest Conveni està obert a l'adhesió de qualsevol Estat. Els instruments d'adhesió s'han de dipositar en poder del secretari general de les Nacions Unides.

Article 26.

1. Aquest Conveni entra en vigor el trentè dia a partir de la data en què es diposita en poder del secretari general de les Nacions Unides el vint-i-dosè Instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió.

2. Respecte de cada un dels estats que ratifiquin, acceptin o aprovin el Conveni o s'hi adhereixin després que sigui dipositat el vint-i-dosè Instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió, el Conveni entra en vigor el trentè dia a partir de la data en què l'Estat hagi dipositat el seu Instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió.

Article 27.

1. Qualsevol Estat part pot denunciar aquest Conveni mitjançant una notificació per escrit dirigida al secretari general de les Nacions Unides.

2. La denúncia tindrà efecte un any després de la data en què el secretari general de les Nacions Unides rebí la notificació.

Article 28.

L'original d'aquest conveni, els textos en àrab, xinès, espanyol, francès, anglès i rus del qual són igualment autèntics, s'ha de dipositar en poder del secretari general de les Nacions Unides, que n'ha d'enviar còpies certificades a tots els estats.

En testimoni d'això, els infrascrits, degudament autoritzats pels seus governs respectius, han signat aquest Conveni, obert a la signatura a la seu de les Nacions Unides a Nova York el 10 de gener de 2000.

ANNEX

1. Conveni per a la repressió de l'apoderament il·lícit d'aeronaus, signat a l'Haia el 16 de desembre de 1970.

2. Conveni per a la repressió d'actes il·lícits contra la seguretat de l'aviació civil, signat a Mont-real el 23 de setembre de 1971.

3. Convenció sobre la prevenció i el càstig de delictes contra persones internacionalment protegides, inclúsivament els agents diplomàtics, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 14 de desembre de 1973.

4. Convenció Internacional contra la presa d'ostatges, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 17 de desembre de 1979.

5. Convenció sobre la protecció física dels materials nuclears, aprovada a Viena el 3 de març de 1980.

6. Protocol per a la repressió d'actes il·lícits de violència als aeroports que prestin serveis a l'aviació civil internacional, complementari del Conveni per a la repressió d'actes il·lícits contra la seguretat de l'aviació civil, firmat a Mont-real el 24 de febrer de 1988.

7. Conveni per a la repressió d'actes il·lícits contra la seguretat de la navegació marítima, firmat a Roma el 10 de març de 1988.

8. Protocol per a la repressió d'actes il·lícits contra la seguretat de les plataformes fixes situades a la plataforma continental, fet a Roma el 10 de març de 1988.

9. Conveni Internacional per a la repressió dels atemptats terroristes comesos amb bombes, aprovat per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 15 de desembre de 1997.

Estats part

	Data signatura	Data dipòsit Instrument
Albània	18-12-2001	10- 4-2002 R
Alemanya	20- 7-2000	—
Algèria (*)	18- 1-2000	8-11-2001 R
Andorra	11-11-2001	—
Antigua i Barbuda	—	11- 3-2002 Ad
Àrabia Saudita	29-11-2001	—
Argentina	28- 3-2001	—
Armènia	15-11-2001	—
Austràlia	15-10-2001	—
Àustria	24- 9-2001	15- 4-2002 R
Azerbaidjan	4-10-2001	26-10-2001 R
Bahames	2-10-2001	—
Bahrein	14-11-2001	—
Barbados	13-11-2001	—
Belarús	12-11-2001	—
Bèlgica	27- 9-2001	—
Belize	14-11-2001	—
Benín	16-11-2001	—
Bhutan	14-11-2001	—
Bolívia (*)	10-11-2001	7- 1-2002 R
Bòsnia i Hercegovina	11-11-2001	—
Botswana	8- 9-2000	8- 9-2000 R
Brasil	10-11-2001	—
Bulgària	19- 3-2001	15- 4-2002 R
Burundi	13-11-2001	—
Cap Verd	13-11-2001	—
Cambodja	11-11-2001	—
Canadà	10- 2-2000	19- 2-2002 R
Colòmbia	30-10-2001	—
Comores	14- 1-2000	—
Congo	14-11-2001	—
Costa d'Ivori	—	13- 3-2002 Ad
Costa Rica	14- 6-2000	—
Croàcia	11-11-2001	—
Cuba (*)	19-10-2001	15-11-2001 R
Dinamarca	25- 9-2001	—
Djibouti	15-11-2001	—
Equador	6- 9-2000	—
Egipte	6- 9-2000	—
Eslovàquia	26- 1-2001	—
Eslovènia	10-11-2001	—
Estònia	6- 9-2000	—
Espanya	8- 1-2001	9- 4-2002 R
Estats Units	10- 1-2000	—
Filipines	16-11-2001	—

	Data signatura	Data dipòsit Instrument		Data signatura	Data dipòsit Instrument
Finlàndia	10- 1-2000	—	Rússia, Federació de	3- 4-2000	—
França (*)	10- 1-2000	7- 1-2002 R	Rwanda	4-12-2001	—
Gabon	8- 9-2000	—	Samoa	13-11-2001	—
Geòrgia	23- 6-2000	—	Saint Christopher and Nevis	12-11-2001	16-11-2001 R
Ghana	12-11-2001	—	San Marino	26- 9-2000	12- 3-2002 R
Granada	—	13-12-2001 Ad	Sant Vincent i les Grenadines	3-12-2001	28- 3-2002 R
Grècia	8- 3-2000	—	Seychelles	15-11-2001	—
Guatemala	23-10-2001	12- 2-2002 R	Sierra Leone	27-11-2001	—
Guinea	16-11-2001	—	Singapur	18-12-2001	—
Guinea Bissau	14-11-2001	—	Somàlia	19-12-2001	—
Hondures	11-11-2001	—	Sri Lanka	10- 1-2000	8- 9-2000 R
Hongria	30-11-2001	—	Sud-àfrica	10-11-2001	—
Índia	8- 9-2000	—	Sudan	29- 2-2000	—
Indonèsia	24- 9-2001	—	Suècia	15-10-2001	—
Irlanda	15-10-2001	—	Suïssa	13- 6-2001	—
Islàndia	1-10-2001	15- 4-2002 R	Tailàndia	18-12-2001	—
Illes Cook	24-12-2001	—	Tadjikistan	6-11-2001	—
Israel	11- 7-2000	—	Togo	15-11-2001	—
Itàlia	13- 1-2000	—	Tunísia	2-11-2001	—
Iugoslàvia	12-11-2001	—	Turquia	27- 9-2001	—
Jamahiriya Àrab Líbia	13-11-2001	—	Ucraïna	8- 6-2000	—
Jamaica	10-11-2001	—	Uganda	13-11-2001	—
Japó	30-10-2001	—	Uruguai	25-10-2001	—
Jordània	24- 9-2001	—	Uzbekistan (*)	13-12-2000	9- 7-2001 R
Kenya	4-12-2001	—	Veneçuela	16-11-2001	—
Lesotho	6- 9-2000	12-11-2001 R	Xile (*)	2- 5-2001	10-11-2001 R
Letònia	18-12-2001	—	Xina	13-11-2001	—
Liechtenstein	2-10-2001	—	Xipre (*)	1- 3-2001	30-11-2001 R
Luxemburg	20- 9-2001	—			
Macedònia, ex Rep. Iugoslava de	31- 1-2000	—			
Magadascar	1-10-2001	—			
Mali	11-11-2001	28- 3-2002 R			
Malta	10- 1-2000	11-11-2001 R			
Marroc	12-10-2001	—			
Mauricio	11-11-2001	—			
Mèxic	7- 9-2000	—			
Micronèsia, Est. Fed.	12-11-2001	—			
Moçambic	11-11-2001	—			
Mònaco (*)	10-11-2001	10-11-2001 R			
Mongòlia	12-11-2001	—			
Myanmar	12-11-2001	—			
Namíbia	10-11-2001	—			
Nauru	12-11-2001	—			
Nicaragua	17-10-2001	—			
Nigèria	1- 6-2000	—			
Noruega	1-10-2001	—			
Nova Zelanda	7- 9-2000	—			
Països Baixos (*) (per al Regne a Europa)	10- 1-2000	7- 2-2002 Ac			
Palau	—	14-11-2001 Ad			
Panamà	12-11-2001	—			
Paraguai	12-10-2001	—			
Perú	14- 9-2000	10-11-2001 R			
Polònia	4-10-2001	—			
Portugal	16- 2-2000	—			
Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord	10- 1-2000	7- 3-2001 R			
Rep. Centrafricana	19-12-2001	—			
Rep. Txeca	6- 9-2000	—			
Rep. Dem. del Congo	11-11-2001	—			
Rep. Dominicana	15-11-2001	—			
Rep. de Corea	9-10-2001	—			
Rep. Moldova	16-11-2001	—			
Rep. Pop. Dem. Corea	12-11-2001	—			
Romania	26- 9-2000	—			

R = Ratificació; Ac = Acceptació; Ad = Adhesió.

(*) = Reserves i declaracions.

Algèria.

Reserva:

Reserva d'Algèria.

El Govern de la República Algeriana Democràtica i Popular no es considera vinculat per les disposicions de l'article 24, paràgraf 1, del Conveni internacional per a la supressió del finançament del terrorisme.

El Govern de la República Algeriana Democràtica i Popular declara que perquè se sotmeti una controvèrsia a arbitratge o al Tribunal Internacional de Justícia s'exigeix en cada cas l'acord de totes les parts en la controvèrsia.

Bolívia.

... en virtut de les disposicions del paràgraf 3 de l'article 7 del Conveni Internacional per a la repressió del finançament del terrorisme, la República de Bolívia declara que estableix la seva jurisdicció de conformitat amb la seva legislació interna respecte dels delictes comesos en les situacions i condicions a què es refereix el paràgraf 2 de l'article 7 del Conveni.

Cuba.

Reserva:

La República de Cuba declara, en virtut del paràgraf 2 de l'article 24, que no es considera vinculada pel paràgraf 1 de l'esmentat article, pel que fa a l'arranjament de controvèrsies sorgides entre els estats part, ja que considera que les controvèrsies s'han de resoldre per mitjà de negociacions amistoses. En conseqüència,

declara que no reconeix la jurisdicció obligatòria del Tribunal Internacional de Justícia.

Xile.

De conformitat amb el paràgraf 3 de l'article 7 del Conveni internacional per a la repressió del finançament del terrorisme, el Govern de Xile declara que, de conformitat amb el paràgraf 8 de l'article 6 del Codi d'organització judicial de la República de Xile, els crims i delictes ordinaris comesos fora del territori de la República que estiguin emparats pels tractats signats amb altres potències romanguin sota la jurisdicció xilena.

Xipre.

De conformitat amb el paràgraf 3 de l'article 7, la República de Xipre declara que, d'acord amb l'article 7.1 del Conveni internacional per a la repressió del finançament del terrorisme (ratificació i altres disposicions) Llei número 29 (III) de 2001, ha establert la seva jurisdicció respecte dels delictes enunciats a l'article 2 en totes les circumstàncies expressades en el paràgraf 2 de l'article 7.

França.

Declaracions:

Declaració en virtut del paràgraf 2.a) de l'article 2:

De conformitat amb el paràgraf 2.a) de l'article 2 del Conveni, França declara que, en l'aplicació del Conveni a França, s'ha de tenir present que la Convenció de 14 de desembre de 1973 per a la prevenció i el càstig de delictes contra persones internacionalment protegides, inclusivament els agents diplomàtics, no s'ha d'incloure a l'annex esmentat a l'apartat a) del paràgraf 1 de l'article 2, ja que França no n'és part.

Declaració en virtut del paràgraf 3 de l'article 7:

De conformitat amb el paràgraf 3 de l'article 7 del Conveni, França declara que ha establert la jurisdicció respecte dels delictes que esmenta l'article 2 en tots els casos a què es fa referència en els paràgrafs 1 i 2 de l'article 7.

Mònaco.

El Principat de Mònaco informa, de conformitat amb el paràgraf 3 de l'article 7 del Conveni internacional per a la repressió del finançament del terrorisme adoptat a Nova York el 9 de desembre de 1999, que exerceix una jurisdicció molt àmplia sobre els delictes que esmenta el Conveni.

La jurisdicció del Principat s'estableix, per tant, en virtut del paràgraf 1 de l'article 7, respecte de:

a) Els delictes comesos al seu territori: aquest és el cas a Mònaco en aplicació del principi general de la territorialitat del dret;

b) Els delictes comesos a bord d'un vaixell que enarbori el pavelló monegasq: aquest és el cas a Mònaco en aplicació de l'article L.633-1 i següents del Codi marítim;

Els delictes comesos a bord d'una aeronau matriculada segons el dret monegasq: La Convenció de Tòquio, de 14 de setembre de 1963, declarada aplicable en virtut de l'Ordre sobirana número 7.963, de 24 d'abril de 1984, necessita que les corts i tribunals de l'Estat de matrícula de l'aeronau són competents per exercir la seva jurisdicció sobre delictes i actes comesos a bord de la mateixa aeronau;

c) Els delictes comesos per un nacional monegasq: el Codi de procediment Penal estableix en els articles 5 i 6 que qualsevol monegasq que hagi comès a l'estranger un acte qualificat de delicte o d'acte punible

per la llei en vigor al Principat pot ser acusat i jutjat al Principat.

La jurisdicció del Principat també s'estableix, de conformitat amb el paràgraf 2 de l'article 7, quan:

a) El delicte tingui com a finalitat o com a resultat la comissió d'un delicte terrorista al seu territori o contra un dels seus nacionals: els articles 42 i 43 del Codi penal permeten als tribunals monegascs, en termes generals, castigar els còmplices d'un autor acusat a Mònaco dels delictes enunciats en l'article 2 del Conveni;

b) El delicte tingui com a finalitat o com a resultat la comissió d'un delicte terrorista contra un Estat o contra una instal·lació governamental, inclosos els locals diplomàtics o consulars: els atacs que tinguin com a objectiu provocar devastació, matances i saqueig en territori monegasq són punibles en virtut de l'article 65 del Codi penal; a més, l'article 7 del Codi de procediment penal facilita l'acusació i el judici a Mònaco dels estrangers que, fora del territori del Principat, hagin comès un delicte que afecti la seguretat de l'Estat o un delicte o acte punible contra agents o instal·lacions diplomàtiques o consulars monegasques;

c) El delicte tingui com a finalitat o com a resultat la comissió d'un delicte terrorista comès en un intent d'obligar l'Estat a realitzar un acte o a abstenir-se de fer-ho: els delictes i actes punibles en qüestió corresponen normalment a un dels esmentats més amunt, directament o en grau de complicitat;

d) El delicte sigui comès per un apàtrida que tingui la residència habitual en territori monegasq: l'aplicació del principi general de territorialitat del dret permet l'acusació dels apàtrides que tinguin la residència habitual a Mònaco;

e) El delicte sigui comès a bord d'una aeronau explotada pel Govern monegasq: si el Govern monegasq explota directament una aeronau o una línia aèria, les seves aeronaus s'han de registrar a Mònaco, i llavors s'aplica la Convenció de Tòquio de 14 de setembre de 1963 esmentada més amunt.

Països Baixos.

Declaració:

«El Regne dels Països Baixos entén que el paràgraf 1 de l'article 10 del Conveni internacional per a la repressió del finançament del terrorisme conté el dret de les autoritats judicials competents a decidir que no es processi el presumpte autor de l'esmentat delicte, si, segons les autoritats judicials competents, hi ha greus motius del dret processal que indiquin que és impossible un processament efectiu.»

Uzbekistan.

«La República de l'Uzbekistan estableix la seva jurisdicció respecte dels delictes que enuncia l'article 2 del Conveni en tots els casos que figuren en el paràgraf 2, article 7 del Conveni.»

Aquest Conveni va entrar en vigor de forma general el 10 d'abril de 2002 i per a Espanya, el 9 de maig de 2002, de conformitat amb el que estableix l'article 26 (1) i (2).

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 3 de maig de 2002.—El secretari general tècnic del Ministeri d'Afers Exteriors, Julio Núñez Montesinos.